

Arrest

**nr. 140 986 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat D. SWINNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 oktober 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 december 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 april 2014.

1.3. Op 13 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Ramza, Erbid, moslim te zijn en de Jordaanse nationaliteit te bezitten. U hebt drie broers en drie zussen en bent opgegroeid in een strikt praktiserend gezin.

Toen u tien of elf jaar oud was had u uw eerste seksuele contacten met uw neef, K.(...). Op uw zestiende/ zeventiende beseftte u dat u homoseksueel was en begon u een relatie met een andere neef, I.(...).

Sinds 13 januari 1999 werkte u bij de Militaire Veiligheid, maar werd u ook geregeld bij de politie ingezet. Zo hebt u onder andere op grensposten passagiers gecontroleerd, ging u op patrouille om dronkenlappen op te pakken om zo de openbare orde te handhaven en wanneer er klacht was ingediend tegen iemand omwille van redenen van gemeenrechtelijke aard, diende u deze personen aan te houden.

In 2001/2002 huwde u met N.(...), dochter van een sheikh. Het was een gearrangeerd huwelijk waartegen noch u, noch uw toekomstige zich konden verzetten. Jullie kregen vier kinderen.

Op een gegeven moment begon een collega, Z.(...) M.(...), toenaderingspogingen te doen. U ging hier op in en jullie begonnen een relatie. In december 2011 werden jullie door een overste betrappt op het moment dat jullie betrekkingen hadden. Z.(...) kon ontsnappen, doch u werd opgepakt en naar de gevangenis in Amman overgebracht. U kreeg hier van een bewaker te horen dat uw familie erop uit was u te doden. U diende voor een rechtbank te verschijnen en werd vrijgesproken daar de rechter van oordeel was dat u in dezer een slachtoffer was en op 1 april 2012 werd u vrijgelaten. Ondanks deze vrijspraak werd u op het werk ontslagen.

Na uw vrijlating keerde u niet naar huis terug doch zocht u uw toevlucht bij een christelijke vriend, H.(...) H.(...), en dook u gedurende drie maanden bij hem onder. 's Avonds gebeurde het wel eens dat u hem vergezelde bij een wandeling. In deze periode vroeg deze vriend uw paspoort aan, zorgde hij voor een visum, waarover u geen verdere details kent, en regelde hij uw vertrek. U verliet het land op 1 juli 2012 met uw eigen paspoort via de luchthaven van Amman en kwam dan via een driedaagse 'tussenstop' in Barcelona op 3 juli 2012 naar België. Op 7 oktober 2013 diende u hier uiteindelijk een asielaanvraag in.

In de maand van uw aankomst in België had u een drietal keren contact met H.(...), doch u meende tussen de regels door te hebben verstaan dat hij dit contact niet wenste verder te zetten, daarenboven was u zijn telefoonnummer kwijtgeraakt. U kwam via hem niets te weten over uw situatie in Jordanië, noch hebt u enig nieuws over uw vrouw en kinderen.

B. Motivering

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Echter, op basis van onderstaande elementen rijzen er ernstige twijfels aangaande uw beweerde homoseksualiteit.

Zo stelt u op uw zestiende/zeventiende zich ervan bewust te zijn geworden dat u homoseksueel bent, doch dient opgemerkt dat er toch een groot aantal vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw verklaringen dienaangaande (cgvs, p.3).

Immers, blijkt uit uw verklaringen dat u, wanneer er gevraagd wordt iets te vertellen over uw homoseksuele geaardheid, telkens niet veel verder komt dan te verwijzen naar uw seksuele beleving zonder dat er ook maar enig gevoelsmatig aspect of een persoonlijke betrokkenheid aan bod komt.

U gevraagd of u homoseksueel bent, antwoordt u 'toen ik klein was heeft mijn neef het met mij gedaan, het was met en zonder mijn toestemming'. Gezien dit totaal geen antwoord is werd de vraag herhaald en stelde u 'toen ik mijn baccalaureaat deed, deed ik het met een klasgenoot' om dan te vervolgen 'ja, ik ben het' (cgvs p.6). Het is toch wel enigszins opmerkelijk dat u blijkbaar niet bij machte bent hier onmiddellijk een eenduidig antwoord op te formuleren.

Vervolgens gepeild sinds wanneer u dit heeft beseft, verwijst u andermaal naar een aantal lichamelijke aspecten ('mijn neef deed het met mij, ik moest hem pijpen en ik zag zijn sperma'; 'ik kreeg geld van hem'). Gezien dit weerom geen antwoord is, werd de vraag herhaald en antwoordde u 'toen ik zestien of zeventien jaar was kon ik zelf klaarkomen en kon ik mijn sperma zien'. Andermaal gepeild hoe u beseftte dat u op mannen viel, stelde u 'de penis van de mannen, daar viel ik op, ik wou met de penis spelen en pijpen en er alles mee doen', ... 'ik wilde verder en verder doen' (CGVS p.6).

U gevraagd wat het besef homo te zijn voor u betekende, vraagt u vooreerst wat er met deze vraag wordt bedoeld. Andermaal de vraag gesteld, komt u niet verder dan te stellen 'ik deed het graag'.

Gevraagd naar hoe u omging met uw gevoelens voor mannen, antwoordt u 'ik wou het de hele tijd met een man doen, maar ja, je moet voorzichtig zijn'. Gezien dit toch wel heel oppervlakkige en weinig zeggende antwoorden zijn, werd nogmaals hiernaar gepeild en komt u andermaal niet verder dan 'ik wou het met mannen doen' (cgvs p.6). Gezien uw antwoord op zijn zachtst gezegd weinig diepgang heeft en totaal wars is van enige persoonlijke betrokkenheid, wordt u andermaal de kans geboden hierover uit te wijden en wordt u nogmaals gevraagd wat uw homo-zijn voor u betekent gezien Jordanië toch een islamitisch land is, waarop u stelt dat uw geaardheid tegen uw geloof is, maar dat u graag wou dat mannen het me u deden. Gevraagd dit 'zondig karakter' wat meer uit te diepen, kunt u slechts herhalen dat het zonde is maar dat u het graag deed met mannen (cgvs p.6).

Uit bovenstaande blijkt dat uw antwoorden zich steeds beperken tot seksuele aspecten en nergens blijkt er uit uw woorden ook maar enige persoonlijke betrokkenheid of affiniteit. Dit terwijl het feit dat u homo bent toch een enorme grote impact op u gehad moet hebben: u bent opgegroeid in een strikt praktiserende familie en geeft zelf aan dat uw geaardheid in strijd is met uw geloof. Gezien deze door u geschetste context kan er toch van uit worden gegaan dat u bij machte moet zijn het proces waar u door gegaan bent op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect.

Verder zijn er nog een aantal aspecten in uw relaas die de wenkbrauwen doen fronsen.

Zo stelt u sinds uw zestiende/zeventiende een relatie te hebben gehad met uw neef I.(...). Jullie 'zouden het met elkaar in het geheim gedaan hebben'. Gevraagd waar dit gebeuren zich afspeelde, stelt u 'af en toe bij hem thuis' en 'soms ook bij mij als er niemand thuis was, we deden alsof we aan het studeren waren'. Gevraagd waarom jullie het risico namen om als ontmoetingsplek jullie respectievelijke huizen te gebruiken daar jullie toch niet konden uitsluiten betrappt te worden, stelt u dat jullie het deden wanneer jullie studeerden en de deur op slot deden. Nogmaals gepeild waarom jullie een dergelijk risico namen, stelt u dat de huizen van beton zijn en goed geïsoleerd en het daarenboven niet nodig was dat jullie volledig naakt waren, 'half' was al voldoende, zo zegt u (cgvs p.7). Het hoeft geen betoog dat deze door u beschreven gang van zaken totaal niet kan overtuigen.

Gevraagd naar uw contacten binnen het homomilieus, stelt u wel eens mensen te hebben ontmoet tot wie u zich aangetrokken voelde en dan ook een toenaderingspoging te hebben ondernomen, maar deze pogingen zouden op niets zijn uitgedraaid daar ze 'praktiseerden'. Gevraagd hoe u dit aanpakte, stelt u dat u uw handen rond de nek van de uitverkorene legde om diens reactie te polsen. Sloeg deze persoon uw handen weg, dan wist u hoe laat het was. Erop gewezen dat deze manier van handelen toch niet zonder risico is, vergoelijkt u deze handelswijze en stelt u dat u eerst een arm rond diens nek legde en begon te masseren, u voelde dan de reactie, zo stelt u. Er andermaal op gewezen dat deze aanpak toch wel enig risico inhield en al redelijk suggestief was, geeft u toe dat er altijd een risico was, maar dat u gewoon wou doorgaan (cgvs p.7). Alweer dient opgemerkt dat deze toch wel zeer directe aanpak totaal niet kan overtuigen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat homoseksualiteit binnen uw gemeenschap niet getolereerd wordt. Er kan dan ook van worden uitgegaan dat u in kader van de eerste toenaderingspogingen voorzichtiger te werk zou gaan en iets omzichtiger zou aftasten hoe het met de gevoelens van de tegenpartij gesteld was, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat ze praktiserend waren.

Wanneer u wordt gevraagd sinds wanneer u een relatie had met Z.(...), stelt u de exacte datum niet te kennen. Erop gewezen dat 'ongeveer' ook goed is, komt u niet verder dan aan te geven dat jullie altijd samen waren (cgvs p.7). De vaststelling dat u dit gegeven niet weet te duiden, wekt toch wel enige verbazing, net zoals het gegeven dat u totaal niet weet wat er met Z.(...) na diens ontsnapping is gebeurd. Gevraagd wat u in dezer hebt ondernomen, stelt u eigenlijk niets te hebben gedaan. Na uw vrijlating zou u naar H.(...) zijn gegaan en vervolgens naar België zijn gekomen (cgvs p.8). Ook deze toch wel zeer nonchalante en ongeïnteresseerde houding kan bezwaarlijk overtuigen daar het hier toch een persoon betrof met 'wie u altijd samen was' en er dan ook van u verwacht kan worden enige interesse in diens situatie te tonen.

Nog minder geloofwaardig is dat u totaal niet weet te vertellen, ook niet sinds uw aankomst in België, hoe het uw vrouw en kinderen sinds uw detentie is vergaan. U gevraagd of uw detentie impact op hun situatie heeft gehad, stelt u niet te weten wat uw familie gedaan heeft met uw vrouw, noch wat uw vrouw zou gedaan hebben. U gevraagd of u niet via uw zussen of via H.(...) info heeft kunnen vergaren, houdt u de boot af en stelt u dat H.(...) u al een gunst had gedaan (verwijzend naar het gegeven dat hij uw reis zou hebben geregeld). Erop gewezen dat u eerder stelde dat hij een persoon met connecties was waardoor hij misschien toch wel aan info zou kunnen geraken, geeft u aan hier eigenlijk niet aan gedacht te hebben en daarenboven wou u verhinderen dat uw familie hem misschien wel zou kunnen opsporen, een uitspraak die merkwaardig is daar u net tevoren nog had aangegeven hier niet aan te hebben gedacht (cgvs p.8). U gevraagd waarom u uw echtgenote niet persoonlijk hebt gecontacteerd, antwoordt u dat u alle telefoonnummers kwijt bent, u geen extra problemen wou veroorzaken en u er daarenboven zeker van bent dat uw echtgenote sowieso de telefoon niet zou opnemen. Andermaal

ondermijnt uw totale gebrek aan interesse in het lot van uw dierbaren op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid temeer u dan ook nog aangeeft dat het niet onmogelijk is dat men met u zou afrekenen door uw kinderen te doden (cgvs p.4-5, 8). Nochtans heeft u niets ondernomen om naar hun actuele situatie te peilen, wat totaal onbegrijpelijk is.

Een verder element dat uw geloofwaardigheid op niet geringe wijze ondermijnt is de vaststelling dat, alhoewel u reeds sedert 3 juli 2012 in België bent, u pas meer dan een jaar later, meerbepaald op 7 oktober 2013, dus ruim een jaar later, een asielaanvraag indient. U hier logischerwijze naar gevraagd, stelt u dat u altijd beschaamd bent, u in het begin niet wist dat u het recht had bescherming aan te vragen en u bovendien niemand had aan wie u 'het' kon vertellen. Gevraagd wat u dan toch deze stap heeft doen zetten, verhaalt u hoe u uw geheimen aan een Marokkaanse hebt verteld die u hier op de markt had leren kennen en die u dan zou aangemoedigd hebben deze stap te zetten (cgvs p.5). Andermaal ontbeert uw verhaal iedere overtuigingskracht. Van iemand die beweert het land te hebben verlaten uit een vrees voor diens leven kan er van uitgegaan worden dat deze persoon zich bij aankomst in België (quasi) onmiddellijk zou informeren naar de mogelijkheden om bescherming te krijgen, temeer u niet alleen uw leven in gevaar ziet, maar ook het leven van uw vier kinderen.

Ook de vaststelling dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit met een woord hebt gerept over uw homoseksualiteit, is veelzeggend. Uit het louter verwijzen naar een vrijpartij met een militair kan immers nog niet geconcludeerd worden dat u homoseksueel bent. U hiermee geconfronteerd, vergoelijkt u zulks door aan te geven dat u niet veel details hebt mogen geven en u werd meegedeeld dat u bij het tweede gehoor alles zou kunnen vertellen (cgvs p.10). Andermaal ontbeert uw antwoord alle overtuigingskracht gezien uw geaardheid toch wel de kern uitmaakt van uw relaas en het niet meer dan logisch is dat u dit spontaan én onmiddellijk zou aanbrengen.

U gevraagd of u hier in België actief bent in het homomilie, stelt u dat dit niet het geval is daar u het meeste contact hebt met Arabieren die moslim zijn en u geen problemen wil. Erop gewezen dat u uw geaardheid hier toch vrij kan beleven - anders dan binnen uw eigen gemeenschap en religie - , herhaalt u slechts uw antwoord en voegt u hier nog aan toe dat u nog niet in contact bent gekomen met Belgen, u 'deze plaatsen' nog niet ontdekt hebt en u ook niet weet hoe u deze plaatsen zal vinden (cgvs p.9). Gezien u al sedert juli 2012 in België bent kan uw antwoord niet overtuigen, net zomin als uw bewering voornamelijk contact te hebben met net die mensen tegenover wie u zich niet kunt 'outen'.

U gevraagd of u hier organisaties kent die opkomen voor de rechten van de haleb's, stelt u hier niet van op de hoogte te zijn, een antwoord waaruit nu niet bepaald kan geconcludeerd worden dat u hierin ook maar enig interesse hebt (cgvs p.9).

Gevraagd hoe u weet of een café of een gelegenheid 'gay friendly' is, antwoordt u dat u zoiets gehoord heeft, maar u er nooit geweest bent. Gewezen op het feit dat dit de vraag niet is, stelt u hier geen idee van te hebben en zulk een gelegenheid nooit gefrequenteerd te hebben. Erop gewezen dat dergelijke gelegenheden een soort van 'uithangbord' hebben waaruit dit kan worden afgeleid, komt u niet verder dan te stellen dat er aan het Noordstation 'meisjes' achter de etalages zitten waar je seks kan kopen (cgvs p.9). Uw antwoord ontbeert wederom elke affiniteit met de door u beweerde geaardheid en dat u totaal niet op de hoogte bent van de 'regenboogvlag', het symbool bij uitstek, kan niet overtuigen.

Gevraagd of er tijdens het jaar speciale evenementen zijn voor gays en lesbiennes, stelt u gehoord te hebben dat homo's in België een speciaal feest hebben dat één keer per jaar wordt gevierd. Gevraagd hoe die dag noemt, moet u hierop het antwoord schuldig blijven, u spreekt de taal niet. Gevraagd hoe die dag wordt gevierd, geeft u aan dat 'ze die dag naakt zijn en veel drinken en de homo's in België beschermd worden'. Dan gevraagd of er in Europa een speciale dag voor gays en lesbiennes is, stelt u van een Syrische vriend gehoord te hebben 'dat het voor de Beurs plaatsvond, voor homo's'.

Gevraagd wat er tijdens zo'n feest gebeurt, herhaalt u andermaal dat 'het een specifiek feest voor homo's is en dat ze dan een feest doen' (cgvs p.9). De vaststelling dat u op geen enkel moment naar de Gay Pride verwijst en het altijd heeft over 'voor homo's' waaruit toch valt af te leiden dat u niet de link naar u zelf legt, ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid. Gevraagd of u in het milieu mensen kent naar wie u opkijkt en die een plek bekleden in het 'publieke leven', ontwijkt u een antwoord en stelt u dat deze zaak te maken heeft met vrijheid, dat u doet wat u wilt maar het verboden is in de islam en het tegen de islamitische wetten indruist (cgvs p.9).

Het hoeft geen betoog dat er gezien bovenstaande observaties toch ernstige twijfels rijzen wat betreft de door uw beweerde geaardheid en kan er bijgevolg bezwaarlijk nog geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en dienen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw aanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van uw rijbewijs (origineel gezien) en een kopie van uw militaire kaart (origineel gezien). Deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier op zich niet ter discussie staan en vermogen bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw 'permis de travail' en de arbeidsovereenkomsten hebben geen betrekking op uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en deze poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze in een eerste middel beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn seksuele geaardheid twijfelachtig is en stelt dat de motieven die het Commissariaat-generaal inroept niet correct en/of irrelevant zijn.

Vooreerst laat verzoeker gelden dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn antwoorden op vragen betreffende zijn homoseksuele geaardheid een gebrek aan gevoelsmatigheid, persoonlijke betrokkenheid en affiniteit zouden tonen en dat hij tijdens het verhoor steeds zou verwijzen naar lichamelijke en seksuele aspecten, totaal niet correct is. Bovendien, zelfs indien zou kunnen gesteld worden dat hij weinig emotie, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit aan de dag legde (*quod non*), dan nog betekent dit volgens verzoeker niet automatisch dat hij niet homoseksueel is of dat hier enige twijfel over zou kunnen bestaan. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal te kort door de bocht gaat met deze redenering. Hij verduidelijkt dat hij tijdens zijn verhoor meermaals stelde dat hij heel graag seks heeft met mannen, dat hij gek en verliefd was op zijn neef I., dat hij voelde dat hij homoseksueel was en dat hij andere mensen heeft ontmoet waar hij gevoelens voor heeft gekregen. Dit zijn naar het oordeel van verzoeker duidelijke tekenen van emotie, persoonlijke betrokkenheid en affiniteit. Ook uit zijn veelvuldige en expliciete verwijzing naar zijn voorkeur voor seks met mannen blijkt volgens verzoeker overduidelijk dat hij wel degelijk homoseksueel is. Verzoeker voert in dit verband nog aan dat hij bepaalde vragen tijdens het gehoor niet goed begreep. Telkens hem werd gevraagd naar het "besef" van zijn homoseksualiteit of wat zijn homoseksualiteit voor hem "betekende", antwoordde hij inderdaad meermaals met een verwijzing naar het fysieke en seksuele. Dit wijst, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal stelt, evenwel niet op een gebrek aan emotie, gevoelsmatigheid, affiniteit of persoonlijke betrokkenheid, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat hij trachtte uit te leggen hoe zijn eerste homoseksuele contacten zijn verlopen en hoe dit verder is geëvolueerd. Hij trachtte zijn homoseksualiteit zeer duidelijk aan te geven door erop te wijzen dat hij een duidelijke voorkeur heeft voor seks met mannen. Hij begreep de vragen van het Commissariaat-generaal dan ook in die zin dat hij diende duidelijk te maken dat hij homoseksueel is. Verzoeker verwijst voorts nog naar de documenten van zijn familie/stam en de "*Commandement général des Forces Armées Jordaniennes*" die hij bij voorliggend verzoekschrift voegt en waaruit moet blijken dat hij weldegelijk betraapt werd toen hij seksuele betrekkingen had met zijn collega en dat zijn familie/stam en de autoriteiten hem voor zijn homoseksuele daden wenselijk te vervolgen en zelfs vermoorden.

Wat de relatie van hem met zijn neef I. betreft, bevestigt verzoeker dat hij en zijn neef inderdaad bij hen thuis seksuele contacten hadden en dat zij zich bewust waren van de daaraan verbonden risico's. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij duidelijk aangaf dat ze deden alsof ze studeerden, dat ze de deur op slot deden, dat ze meestal niet volledig uitgekleeft waren en dat de huizen in het oosten goed geïsoleerd zijn. Hij gaf dus duidelijk aan dat er inderdaad een risico was, doch dat hij en zijn neef dit trachtten te beperken. Verzoeker wijst er nog op dat deze feiten zich afspeelden rond zijn zestiende levensjaar en meent dat het feit dat iemand van 16 jaar bepaalde risico's nam niet kan worden gebruikt als argument om deze persoon bijna 20 jaar later geen bescherming toe te kennen.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich vragen stelt bij het feit dat hij andere mannen op een bepaalde manier benaderde en in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er kan van worden uitgegaan dat hij voorzichtiger zou omgaan met zijn toenaderingspogingen en dat hij omzichtiger zou zijn met het aftasten van de gevoelens van andere mannen, temeer daar deze praktiserende moslims waren, verwijst verzoeker opnieuw naar zijn verklaringen zoals opgetekend in het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij in de loop der jaren in zijn thuisland verschillende mannen heeft ontmoet waarvoor hij gevoelens had en dat hij toenadering tot deze mannen zocht, dat dit niet altijd

mogelijk was daar deze personen praktiserend waren, dat zijn toenaderingspogingen eruit bestonden om eerst wat te praten en vervolgens te polsen naar de reactie van de betrokken persoon op een nekmassage en dat dit inderdaad steeds een zeker risico inhield, doch dat hij het niet kon laten omdat hij bepaalde gevoelens voor deze personen had. Het is verzoeker niet duidelijk hoe zijn verleidingstechnieken en de eventuele risico's die hij in dat kader zou genomen hebben zijn homoseksualiteit in twijfel kunnen trekken (net integendeel, zijn gevoelens waren zo sterk dat hij bepaalde risico's nam), noch wat de relevantie daarvan is om te beoordelen of hij al dan niet in aanmerking komt voor een vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Waar hem in de bestreden beslissing een nonchalante en ongeïnteresseerde houding ten aanzien van zijn collega Z. wordt verweten, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij en Z. collega's waren en dat uit hun vriendschap een relatie is gegroeid. Het feit dat deze relaties zo in mekaar zijn overgevoerd, maakt dat hij niet exact kan aangeven vanaf wanneer hij en Z. nu echt een relatie hadden, aldus verzoeker, voor wie het opnieuw niet duidelijk is wat de relevantie is van het kennen van de exacte datum van de start van deze relatie. Dat hij en Z. een relatie hadden en betrappt werden, wordt aangetoond door de documenten gevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat de "*Commandement général des Forces Armées Jordaniennes*" en zijn familie zijn overlevering vragen om hem te kunnen terechtstellen voor zijn homoseksualiteit, in het bijzonder om "zijn bloed te laten vloeien". Verzoeker wijst er voorts op dat hij op de vlucht is geslagen nadat hij werd vervolgd omwille van zijn relatie met Z. en omdat hij zonder enige twijfel in levensgevaar was omwille van zijn seksuele geaardheid. Z. werd aanvankelijk niet opgepakt en is kunnen vluchten. Hijzelf werd meteen opgepakt en is na zijn vrijlating meteen naar zijn (christelijke) vriend, H. H., gegaan daar hij niet terug kon naar zijn eigen stam/familie die bestaat uit zeer streng praktiserende moslims en van wie hij reeds via een bewaker in de gevangenis waar hij vastzat had opgevangen dat ze hem zouden vermoorden omwille van zijn seksuele geaardheid, hetgeen wordt bevestigd in voormelde documenten waarin zijn overlevering gevorderd wordt. Zoals aangegeven was hij na zijn vrijlating ondergedoken en had met niemand nog contact behoudens met H., die zijn documenten in orde bracht en reis organiseerde. Dat hij na zijn arrestatie geen contact meer had met Z. hoeft volgens verzoeker dus niet te verbazen. Verzoeker vervolgt dat hij niet aan H. kon vragen contact op te nemen met vrienden of familie in Jordanië. H. had hem maanden lang onderdak gegeven en geholpen om te vluchten. Eens hij veilig en wel in België is toegekomen, werd alle contact verbroken, daar H. duidelijk maakte dat hij geen verdere "diensten" zou leveren. Bovendien wou verzoeker H. ook beschermen en zeker niet in gevaar brengen. H. had immers al genoeg risico's voor hem genomen. Ook via H. kon hij Z. dus niet opsporen of nieuws van hem ontvangen. Tot slot haalt verzoeker aan dat hij zijn spullen, waaronder de telefoonnummers die hij nog had, verloren is toen hij op straat sliep na zijn aankomst in België. Zelfs indien hij dus zou willen, zou hij geen contact meer kunnen opnemen met familie of vrienden in Jordanië. Sinds hij gevlucht is, heeft verzoeker ook geen contact meer gehad noch gezocht met Z., hetgeen evenmin hoeft te verbazen. Verzoeker heeft immers nooit geweten waarnaar Z. is gevlucht nadat zij betrappt werden. Hij kon dus niet weten hoe hem te bereiken. Verzoeker wijst er nog op dat uit het document van de "*Commandement général des Forces Armées Jordaniennes*" overigens blijkt dat Z. na zijn ontsnapping toch nog werd opgepakt. Verzoeker heeft deze informatie recent ontvangen via zijn neef K., meer bepaald in oktober 2014. Hij weet niet of Z. nog in leven is op dit moment.

Ook wat zijn vrouw en kinderen betreft, is er volgens verzoeker geen sprake van een bewuste, nonchalante of ongeïnteresseerde weigering om uit te zoeken hoe het met hen gaat. Hij wijst erop dat hij het gehoor duidelijk geëmotioneerd te kennen heeft gegeven niet te weten wat er met zijn kinderen is gebeurd na zijn arrestatie en vlucht en dat hij vreest dat zijn familie/stam zijn kinderen iets zou aandoen omwille van het feit dat hij homoseksueel is en ze hem niet kunnen terechtstellen. Hij weet evenwel niet of dit al dan niet het geval is. Zoals onder het voorgaande punt aangegeven is het voor hem naar eigen zeggen quasi onmogelijk nog iemand te contacteren in Jordanië bij gebrek aan contacten en telefoonnummers. Verzoeker wilde bovendien het enige contact dat hij nog had, H., niet meer willen lastigvallen daar H. zelf had aangegeven niet meer te willen helpen en omdat hij hem ook wou beschermen. Verzoeker wordt met de dood bedreigd omwille van zijn homoseksualiteit en wil niet het risico nemen dat iemand die hem helpt ook vermoord zou worden. Verzoeker had dus niet de mogelijkheid contact op te nemen met zijn thuisland om te vragen hoe het gaat met zijn familie, en zelfs indien hij de mogelijkheid heeft/had, dan nog zou hij het risico niet nemen om iemand anders zijn leven in het gevaar te brengen, gewoon om informatie te bekomen. Zelf terugkeren om uit te zoeken hoe het met zijn familie gaat is voor hem om vanzelfsprekende redenen geen optie, aldus verzoeker, die te dezen nog aanvoert dat het niet is omdat iemand de mogelijkheid niet heeft informatie te bekomen of het risico niet wilt nemen, dat het hem koud laat.

Waar hem nog wordt verweten dat hij niet meteen na zijn aankomst in België geïnformeerd heeft naar de beschermingsmogelijkheden, zeker rekening houdend met het feit dat hij vreest voor het leven van zijn kinderen, herhaalt verzoeker dat hij aanvankelijk niet wist dat hij recht had op enige bescherming omwille van zijn seksuele geaardheid en dat hij bovendien beschaamd was en niemand had om zijn verhaal aan te vertellen. Uiteindelijk heeft hij een Marokkaanse vrouw leren kennen op een markt waar hij wat bijkluste. Hij raakte bevriend met deze dame en heeft haar beetje bij beetje zijn verhaal verteld. Verzoeker dacht deze vrouw te vragen met hem te trouwen om op die manier papieren te krijgen. Deze vrouw maakte hem duidelijk dat hij bescherming kon krijgen op basis van het feit dat hij uit Jordanië was weggevlucht omwille van zijn seksuele geaardheid. Het is naar aanleiding van deze informatie, dat hij de nodige stappen heeft gezet om asiel aan te vragen. Verzoeker begrijpt niet hoe zijn verhaal enige overtuigingskracht zou ontbreken, noch hoe het feit dat hij pas een jaar na aankomst in België zijn asielaanvraag indiende de geloofwaardigheid van de redenen voor deze asielaanvraag in twijfel zou kunnen trekken.

Dat hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken niet meteen aangaf dat hij omwille van zijn homoseksualiteit is gevlucht, verklaart verzoeker door het feit dat hem duidelijk werd gemaakt dat hij geen details moest geven daar hij tijdens het tweede gehoor alles zou mogen vertellen. Los daarvan, heeft hij tijdens het verhoor meermaals aangegeven beschaamd te zijn en niemand echt te vertrouwen of met mensen te praten over zijn seksuele geaardheid. Het hoeft volgens verzoeker dan ook niet te verwonderen dat hij aan een wildvreemde ambtenaar die hem zegt dat hij geen details moet geven, niet meteen uit de doeken zal doen dat hij homoseksueel is.

Tot slot acht verzoeker het werkelijk hallucinant waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat het feit dat hij (nog) niet in contact kwam met Belgische homo's, dat hij niet weet welke organisaties rechten van holebi's verdedigen, dat hij niet op de hoogte is van de 'regenboogvlag' en het feit dat men aan de hand van deze vlag zou kunnen bepalen of een café of gelegenheid 'gay friendly' is, dat hij niet verwijst naar de Gay Pride en dat hij geen personen aangeeft naar wie hij opkijkt, andermaal zijn geloofwaardigheid ondermijnen. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen in dit verband, namelijk dat hij enkel of minstens hoofdzakelijk contact heeft met andere moslims en dat homoseksualiteit verboden en dus ook niet besproken wordt, en stelt zich de vraag of het dan hoeft te verbazen dat iemand die uit een strikt praktiserende gemeenschap in Jordanië komt, wiens vader zelfs Imam is, en die beschaamd is en ten alle koste tracht problemen te vermijden nog geen contact heeft gehad met Belgische homo's, dat hij de regenboogvlag niet kent, dat hij niet op de hoogte is van welke organisaties in België de belangen van holebi's verdedigen, of dat hij niet op de naam "Gay Pride" kan komen hoewel hij duidelijk wel op de hoogte is van het feit dat er in België en andere Europese landen evenementen worden georganiseerd voor holebi's. Dat hij bang is en discreet tracht te zijn, zeker rekening houdend met hetgeen hij ingevolge zijn indiscreties heeft meegemaakt in zijn thuisland, en hij hierdoor niet actief is in het homomilieum in België, is naar het oordeel van verzoeker dan ook niet abnormaal en is absoluut geen reden om in twijfel te trekken dat hij homoseksueel zou zijn.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat indien zijn homoseksualiteit zou vaststaan, hij aanspraak kan maken op de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker poneert dat niet anders dan vastgesteld kan worden dat hij een vervolging riskeert in de zin van de vluchtelingenconventie. Hij verduidelijkt dat hij in het bijzonder een gegronde vrees heeft dat hij zal worden onderworpen aan daden van lichamelijk of geestelijk geweld als hij moet terugkeren naar Jordanië. Uit het feitenrelaas, de stukken en het verhoor door het Commissariaat-generaal blijkt volgens verzoeker dat hij een gegronde vrees voor zijn leven en veiligheid heeft. Zijn familie/stam, die bestaat uit zeer streng praktiserende moslims, zal hem namelijk vermoorden omwille van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker heeft deze doodsdreiging voor het eerst vernomen tijdens zijn arrestatie via een bewaker, en deze dreiging blijkt tevens uit het document waarin de "*Commandement général des Forces Armées Jordaniennes*" zijn arrestatie vordert zodat zijn familie hem kan terechtstellen, alsook uit het document waarin zijn familie/stam vraagt om hem over te leveren om "zijn bloed te kunnen laten vloeien". Verzoeker meent dan ook dat hij zich ontegensprekelijk in de situatie van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bevindt en dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er onbetwistbaar zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, indien hij zou terugkeren naar Jordanië, hij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zich niet onder de

bescherming van dat land kan stellen. De ernstige schade bestaat *in casu* uit de mogelijkheid dat de geuite (doods)bedreigingen in daden zullen worden omgezet. Het is onbetwistbaar dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt in moslinggemeenschappen, zeker niet in strikt praktiserende moslinggemeenschappen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat ondanks het feit dat Jordanië deel uitmaakt van de iets tolerantere Arabische staten ten aanzien van homoseksualiteit en de overheidsinstanties homoseksuelen misschien niet systematisch zelf zullen vervolgen of terechtstellen, zij hen ook niet zullen beschermen tegen hun stammen/families, die dit wel zullen doen. Eermoorden zijn volgens verzoeker een realiteit waartegen de overheidsdiensten niet ingrijpen. Bovendien dient ook vastgesteld te worden dat zelfs indien Jordanië geen anti-homoseksuele wetgeving heeft in de zin dat homoseksualiteit strafbaar wordt gesteld, de autoriteiten wel acties ondernemen tegen holebi's. Zo worden geregeld holebi's opgepakt omdat zij samen iets organiseren (zie stuk 5a, b en c). Ook worden holebi's bijna per definitie gediscrimineerd en het slachtoffer van eerwraak/sancties door hun familie/stam (stuk 5b en c). Verzoeker vervolgt dat de opkomst van radicale organisaties zoals de Islamitische Staat ("IS"), deze situatie geenszins verbetert. Hij verduidelijkt dat moslims radicaliseren en steeds strenger praktiseren, wat voor homoseksuele mannen – zelfs ongeacht hun eigen geloof – een accuut gevaar vormt (stuk 5b). Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat ook het Belgische Ministerie voor Buitenlandse zaken homoseksuele partners aanraadt om zich "erg discreet" te gedragen, gelet op de gevoeligheid van homoseksualiteit in Jordanië (stuk 5d). Verzoeker herhaalt dat uit de stukken overigens duidelijk blijkt dat naast zijn familie/stam, ook de Jordaanse autoriteiten hem wensen op te sporen en vervolgen. De "*Commandement général des Forces Armées Jordaniennes*" geeft duidelijk aan dat ze hem zoeken en dat hij aan zijn familie dient overgemaakt te worden om hem terecht te stellen (stuk 4a). Hij wijst er nog op dat uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat zij zelf erkent, minstens niet betwist, dat homoseksualiteit in de moslinggemeenschap niet aanvaard wordt en dat eerwraak en eermoord in Jordanië een realiteit is, noch dat iemand die Jordanië ontvlucht omwille van zijn seksuele geaardheid aanspraak maakt op de toekenning van een vluchtelingenstatus. Indien hem geen vluchtelingenstatus wordt toegekend, bevindt verzoeker zich naar zijn oordeel bijgevolg in de situatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dient men hem dan ook de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verklaring DVZ dd. 7 oktober 2013, het gehoorverslag CGVS dd. 2 april 2014, een brief dd. 4 augustus 2012 vanwege de "*Commandement général des Forces Armées Jordaniennes*", een brief d.d. 11 augustus 2012 vanwege de familie/stam van verzoeker, het artikel "*Jordan Arrests 10 gays for holding gathering*" van The Times of Israel van 27 februari 2014, het artikel "*Homoseksuelen in Jordanië vrezen extremisme IS*" van IPS News van 2 september 2014, het artikel "*Little protection for gays in Jordan*" van 12 augustus 2014 en het reisadvies Jordanië van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 3 oktober 2014.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat ernstige twijfels rijzen aangaande de door hem beweerde homoseksuele geaardheid zodat er bijgevolg bezwaarlijk nog geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde asielmotieven. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij, wanneer er gevraagd wordt iets te vertellen over zijn homoseksuele geaardheid, telkens niet veel verder komt dan te verwijzen naar zijn seksuele beleving zonder dat er ook maar enig gevoelsmatig aspect of een persoonlijke betrokkenheid aan bod komt, zoals omstandig wordt uiteengezet, terwijl het feit dat hij homo is toch een enorme impact op hem gehad moet hebben gelet op zijn verklaringen dat hij is opgegroeid in een strikt praktiserende familie en hij zelf aangeeft dat zijn geaardheid in strijd is met zijn geloof zodat er toch kan worden vanuit gegaan dat hij bij machte moet zijn om het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect, (ii) de door hem beschreven gang van zaken wat betreft zijn relatie met zijn neef I., en meer bepaald het risico dat zij namen om als ontmoetingsplek hun respectievelijke huizen te gebruiken, totaal niet kan overtuigen, (iii) ook de wijze waarop hij stelt in Jordanië toenaderingspogingen te hebben ondernomen tot mensen tot wie hij zich aangetrokken voelde totaal niet kan overtuigen, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat homoseksualiteit binnen zijn gemeenschap niet getolereerd wordt zodat er dan ook kan van worden uitgegaan dat hij in het kader van de eerste toenaderingspoging voorzichtiger te werk zou gaan en iets omzichtiger zou aftasten hoe het met de gevoelens van de tegenpartij gesteld was, temeer hij dan ook nog eens aangeeft dat ze praktiserend waren, (iv) hij zelfs niet bij benadering kan duiden sinds wanneer hij een relatie had met Z., hij evenmin weet wat er met Z. na diens ontsnapping is gebeurd en hij ook niets heeft ondernomen om hierover iets te weten te komen, welke nonchalante en ongeïnteresseerde houding bezwaarlijk kan overtuigen daar het hier toch een persoon betrof met "wie hij altijd samen was" en er dan ook van hem verwacht kan worden enige interesse in diens situatie te tonen, (v) het nog minder geloofwaardig is dat

hij totaal niet weet te vertellen, ook niet sinds zijn aankomst in België, hoe het zijn vrouw en kinderen sinds zijn detentie is vergaan, temeer hij aangeeft dat het niet onmogelijk is dat men met hem zou afrekenen door zijn kinderen te doden zodat het totaal onbegrijpelijk is dat hij niets heeft ondernomen om naar hun actuele situatie te peilen, (vi) hij, alhoewel hij reeds sedert 3 juli 2012 in België is, pas meer dan een jaar later, meer bepaald op 7 oktober 2013, een asielaanvraag heeft ingediend terwijl er kan worden vanuit gegaan dat iemand die beweert het land te hebben verlaten uit een vrees voor diens leven zich bij aankomst in België (quasi) onmiddellijk zou informeren naar de mogelijkheden om bescherming te krijgen, temeer hij niet alleen zijn leven in gevaar ziet maar ook het leven van zijn vier kinderen, (vii) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit met een woord heeft gerept over zijn homoseksualiteit terwijl zijn geaardheid de kern uitmaakt van zijn relaas zodat het niet meer dan logisch is dat hij dit spontaan én onmiddellijk zou aanbrengen en (viii) hij in België niet actief is in het homomilieu, hij niet op de hoogte is van organisaties die opkomen voor de rechten van holebi's, hij geen café of gelegenheid kent die 'gay friendly' is, hij evenmin de 'regenboogvlag' kent, hij gevraagd of er tijdens het jaar speciale evenementen zijn voor gays en lesbiennes, op geen enkel moment naar de Gay Pride verwijst en hij het altijd heeft over 'voor homo's' waaruit toch valt af te leiden dat hij niet de link naar zichzelf legt en hij een ontwijkend antwoord geeft op de vraag of hij in het milieu mensen kent naar wie hij opkijkt en die een plek bekleden in het 'publieke leven'.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. Immers, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kwam verzoeker wanneer hem tijdens het gehoor gevraagd werd iets te vertellen over zijn homoseksuele geaardheid niet veel verder dan te verwijzen naar zijn seksuele beleving zonder dat er ook maar enig gevoelsmatig aspect of een persoonlijke betrokkenheid aan bod kwam (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Van verzoeker kan worden verwacht dat hij uitgebreider kan vertellen over wat hem ertoe bracht om homoseksuele contacten aan te gaan en hoe hij zijn ontluikende homoseksualiteit beleefde. Dit klemmt des te meer daar verzoekers blijkens zijn verklaringen is opgegroeid in een strikt praktiserende familie en hij zelf ook aangeeft dat zijn geaardheid in strijd is met zijn geloof zodat er redelijkerwijs kan worden vanuit gegaan dat verzoekers homoseksuele geaardheid een enorme impact op hem moet gehad hebben. De oppervlakkige manier waarop verzoeker zijn homoseksualiteit en zijn ontluikende homoseksuele gevoelens voorstelt doet naar

het oordeel van de Raad dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, het herhalen van zijn verklaringen en de stelling dat deze wel degelijk getuigen van emotie, persoonlijke betrokkenheid en emotie, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Ook de argumentatie dat hij op de vragen naar het "besef" van zijn homoseksualiteit of wat zijn homoseksualiteit voor hem "betekende" antwoordde met een verwijzing naar het fysieke en het seksuele omdat hij bepaalde vragen niet goed begreep en omdat hij op deze manier trachtte uit te leggen hoe zijn eerste homoseksuele contacten zijn verlopen en hoe dit verder is geëvolueerd, kan de Raad allerminst overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de aan verzoeker gestelde vragen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren. Er werd aan verzoeker meermaals gevraagd sinds wanneer hij beseftte dat hij homo was, wat dit besef voor hem persoonlijk betekende en hoe hij omging met zijn gevoel voor mannen. Dat verzoeker deze vragen niet goed zou begrepen hebben en dat hij bij het beantwoorden van deze vragen niet het onderscheid zou hebben kunnen maken tussen het gevoelsmatige en de lichamelijke beleving, kan niet in alle redelijkheid en ernst worden aangenomen.

2.7.2. Voorts laten ook verzoekers verklaringen betreffende zijn beweerde homoseksuele relatie met zijn neef I. niet toe hieraan enig geloof te hechten. Zo kunnen meer bepaald verzoekers beweringen omtrent hun seksuele contacten in hun respectievelijke huizen de Raad niet in het minst overtuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband op goede gronden als volgt: *"Zo stelt u sinds uw zestiende/zeventiende een relatie te hebben gehad met uw neef I.(...). Jullie 'zouden het met elkaar in het geheim gedaan hebben'. Gevraagd waar dit gebeuren zich afspeelde, stelt u 'af en toe bij hem thuis' en 'soms ook bij mij als er niemand thuis was, we deden alsof we aan het studeren waren'. Gevraagd waarom jullie het risico namen om als ontmoetingsplek jullie respectievelijke huizen te gebruiken daar jullie toch niet konden uitsluiten betrappt te worden, stelt u dat jullie het deden wanneer jullie studeerden en de deur op slot deden. Nogmaals gepeild waarom jullie een dergelijk risico namen, stelt u dat de huizen van beton zijn en goed geïsoleerd en het daarenboven niet nodig was dat jullie volledig naakt waren, 'half' was al voldoende, zo zegt u (cgvs p.7). Het hoeft geen betoog dat deze door u beschreven gang van zaken totaal niet kan overtuigen."* Met het louter herhalen van zijn verklaringen in dit verband en de stelling dat het niet duidelijk is wat de relevantie is van de vragen betreffende de risico's die hij en zijn neef I. namen, slaagt verzoeker er niet in voorgaande appreciatie om te buigen zodat voorgaande vaststellingen en overwegingen door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7.3. Verder acht de Raad het in de Jordaanse context niet in het minst plausibel dat verzoeker en Z. tijdens een patrouille bij de grenspost in een dienstwagen seksuele betrekkingen zouden hebben gehad (administratief dossier, stuk 5, p. 5). De kans was immers zeer reëel dat zij door collega's, een overste of toevallige voorbijgangers betrappt zouden worden. Dat zij aldus op een dergelijke onbezonnen wijze zouden gehandeld hebben kan niet in redelijkheid worden aangenomen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat in Jordanië homo's elkaar in het geheim moeten ontmoeten omdat het overal verboden is en dat hij en Z. daarom met elkaar afspraken in een appartement in Amman (administratief dossier, stuk 5, p. 9).

Dat verzoeker voorts zelfs niet bij benadering kan aangeven sinds wanneer hij een relatie had met Z., zet de geloofwaardigheid van deze relatie verder op de helling. Met de uitleg in het verzoekschrift dat hij en Z. collega's waren en dat uit hun vriendschap een relatie is gegroeid zodat hij niet exact kan aangeven vanaf wanneer hij en Z. nu echt een relatie hadden, slaagt verzoeker er niet in een valabele verklaring te bieden voor het gegeven dat hij zelfs niet bij benadering kan duiden wanneer de vriendschapsrelatie met Z. ook een seksuele relatie is geworden. Nochtans moet deze relatie een grote impact hebben gehad op zowel verzoekers privéleven als zijn professionele leven, waar hij deze relatie koste wat het kost geheim moest proberen te houden. Dat verzoeker aldus omtrent het begin van deze relatie niet meer kan vertellen dan *"CG: Sinds wanneer hebt u een relatie met hem? AZ: Ik ken de exacte datum niet. CG: Ongeveer? AZ: Ik was altijd samen met hem. CG: Ongeveer? AZ: Ik weet het niet, we waren altijd samen."* (administratief dossier, stuk 5, p. 7), kan bezwaarlijk overtuigen.

2.7.4. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker – zo aan zijn relaas al enig geloof zou worden gehecht, *quod non* – geen mogelijkheid zag om informatie over Z. na diens ontsnapping te bekomen,

acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen om zich te informeren over het lot van zijn kinderen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens het gehoor aangaf rekening te houden met de mogelijkheid dat men zijn kinderen zou doden om op die manier met hem af te rekenen. Dat hij niemand in Jordanië kan contacteren bij gebrek telefoonnummers, kan bezwaarlijk worden aanvaard ter vergoelijking van verzoekers nalaten. Verzoeker kan deze telefoonnummers immers eenvoudig opvragen via de internationale inlichtingen. Ook de stelling dat hij, zelfs indien hij de mogelijkheid heeft/had om contact op te nemen met zijn thuisland om te vragen hoe het gaat met zijn familie, dan nog het risico niet zou nemen om iemand anders zijn leven in het gevaar te brengen, gewoon om informatie te bekomen, kan allerm minst ernstig worden genomen. Zo verzoeker daadwerkelijk vreest voor het leven van zijn kinderen, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij hemel en aarde zou bewegen om te weten te komen hoe het hen sinds zijn detentie is vergaan. Verzoekers totale gebrek aan initiatief in dit verband doet naar het oordeel van de Raad opnieuw afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar verzoeker er blijkens zijn verklaringen wél in geslaagd is om contact te leggen met zijn neef K., die hem de nodige stavingstukken zou hebben overgemaakt die zijn beweerde vrees voor vervolging door zijn familie moeten staven. Daargelaten het feit dat het onaanvaardbaar moet worden geacht dat verzoeker pas tot actie is overgegaan na confrontatie met een negatieve beslissing, kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker via deze neef, met wie hij blijkens zijn verklaringen tijdens het gehoor tevens seksuele contacten zou hebben gehad (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7), niet tevens informatie over zijn kinderen zou kunnen bekomen.

2.7.5. Voorts vormt ook het gegeven dat verzoeker pas meer dan een jaar na zijn aankomst in België besloot om asiel aan te vragen, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker aanvankelijk niet wist dat hij recht had op enige bescherming omwille van zijn seksuele geaardheid en dat hij bovendien beschaamd was en niemand had om zijn verhaal aan te vertellen, kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.7.6. De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas blijkt bovendien uit het feit dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van zijn homoseksuele geaardheid.

Dat verzoeker nog steeds te kampen heeft met schroom en hij het moeilijk heeft om vrijelijk over zijn homoseksuele geaardheid te spreken, kan zijn onvolledige verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk vergoelijken. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien impliceert een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien alle vertrouwen. Een eventuele schroom of wantrouwen ten aanzien van ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van volwaardige en volledige verklaringen. Verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid is overigens allerm minst een detail doch betreft de kern van zijn relaas. Dat hij dit essentiële element niet uitdrukkelijk heeft vermeld bij aanvang van de asielprocedure, komt zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede. Dit klemmt des te meer daar verzoeker beweert dat hij asiel heeft aangevraagd nadat een Marokkaanse vrouw die hij in België heeft leren kennen hem verteld had dat hij asiel kon aanvragen op basis van het feit dat hij Jordanië was

ontvlucht omwille van zijn seksuele geaardheid. Dat hij deze geaardheid ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet heeft aangehaald als reden van zijn asielaanvraag, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn latere beweringen in dit verband.

De door verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorgehouden schroom blijkt overigens allerm minst uit zijn verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij zijn seksuele beleving zeer expliciet uit de doeken deed, en staat bovendien in schril contrast met zijn gedrag in zijn land van herkomst. Immers, niettegenstaande homoseksualiteit blijkens verzoekers verklaringen binnen zijn gemeenschap niet getolereerd wordt, zocht verzoeker wel op zeer weinig omzichtige manier toenadering tot de personen tot wie hij zich aangetrokken voelde. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“Gevraagd naar uw contacten binnen het homomilieu, stelt u wel eens mensen te hebben ontmoet tot wie u zich aangetrokken voelde en dan ook een toenaderingspoging te hebben ondernomen, maar deze pogingen zouden op niets zijn uitgedraaid daar ze ‘praktiseerden’. Gevraagd hoe u dit aanpakte, stelt u dat u uw handen rond de nek van de uitverkorene legde om diens reactie te polsen. Sloeg deze persoon uw handen weg, dan wist u hoe laat het was. Erop gewezen dat deze manier van handelen toch niet zonder risico is, vergoelijkt u deze handelwijze en stelt u dat u eerst een arm rond diens nek legde en begon te masseren, u voelde dan de reactie, zo stelt u. Er andermaal op gewezen dat deze aanpak toch wel enig risico inhield en al redelijk suggestief was, geeft u toe dat er altijd een risico was, maar dat u gewoon wou doorgaan (cgvs p.7). Alweer dient opgemerkt dat deze toch wel zeer directe aanpak totaal niet kan overtuigen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat homoseksualiteit binnen uw gemeenschap niet getolereerd wordt. Er kan dan ook van worden uitgegaan dat u in kader van de eerste toenaderingspogingen voorzichtiger te werk zou gaan en iets omzichtiger zou aftasten hoe het met de gevoelens van de tegenpartij gesteld was, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat ze praktiserend waren.”*

2.7.7. Tot slot wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid onderuit gehaald door het gegeven dat hij in België niet actief is in het homomilieu, hij niet op de hoogte is van organisaties die opkomen voor de rechten van holebi's, hij geen café of gelegenheid kent die 'gay friendly' is, hij evenmin de 'regenboogvlag' kent, hij gevraagd of er tijdens het jaar speciale evenementen zijn voor gays en lesbiennes, op geen enkel moment naar de Gay Pride verwijst en hij het altijd heeft over 'voor homo's' waaruit toch valt af te leiden dat hij niet de link naar zichzelf legt en hij een ontwijkend antwoord geeft op de vraag of hij in het milieu mensen kent naar wie hij opkijkt en die een plek bekleden in het 'publieke leven'. Dat verzoeker beschaamd en bang is en dat hij discreet tracht te zijn en problemen tracht te vermijden kan, mede gelet op het risicovolle gedrag dat hij stelde in zijn land van herkomst, niet verklaren waarom verzoeker in België niet actief is binnen het homomilieu, net zomin als de bewering dat hij in België enkel contact heeft met moslims tegenover wie hij zich niet kan 'outen'. Zo verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zou trachten te informeren over de homoscene in België en hoe hij hiermee in contact kan komen, informatie welke via een eenvoudige zoekactie op het internet kan worden teruggevonden. De vaststelling dat verzoeker, die reeds sedert juli 2012 in België verblijft en die hier zijn beweerde geaardheid vrij kan beleven, op dit vlak geen initiatieven heeft ontplooid haalt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden seksuele geaardheid finaal onderuit.

2.7.8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten van zijn familie/stam en de *“Commandement général des Forces Armées Jordaniennes”* waaruit moet blijken dat verzoeker wel degelijk betrap werd toen hij seksuele betrekkingen had met zijn collega Z. en dat zijn familie/stam en de autoriteiten hem voor zijn homoseksuele daden wensden te vervolgen en zelfs vermoorden, zijn niet van dien aard dat ze verzoekers geloofwaardigheid kunnen herstellen. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De door verzoeker bijgebrachte documenten kunnen naar het

oordeel van de Raad dan ook niet opwegen tegen de in de bestreden beslissing en hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en de door hem beweerde vrees voor vervolging.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid, is de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie over de situatie van homo's in Jordanië en het feit dat zij vaak het slachtoffer worden van eerwraak door hun familie, *in casu* niet dienstig.

2.7.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige beperkt tot het louter volharden in zijn asielmotieven, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen echter niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen mede in acht genomen wat voorafgaat, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Verzoekers verklaringen laten immers niet toe enig geloof te hechten aan zijn vermeende homoseksuele geaardheid, noch aan zijn beweerde homoseksuele relatie met zijn neef I. en met Z.. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolging door zijn familie ten gevolge van deze geaardheid en zijn relatie met Z.. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS